λεύεται καθ' όλα τα στάδια της διαδικασίας.

2. Η επαναφορά, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, εθνικού μέτρου διατήρησης των αλιευτικών πόρων, το οποίο είχε θεσπίσει προηγουμένως σύμφωνα με τις διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις που επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο, δεν υπόκειται σε νέα διαβούλευση με την Επιτροπή.

Πάντως, η κοινοποίηση των νέων εθνικών μέτρων εξακολουθεί να είναι αναγκαία, ώστε να επιτρέπει στην Επιτροπή να πληροφορείται με ακρίβεια το ισχύον δίκαιο στα διάφορα κράτη μέλη.

Στην υπόθεση 24/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του High Court of Justiciary της Σκωτίας προς το Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

WOLFGANG GEWIESE ΚΑΙ MANFRIED MEHLICH

και

COLIN SCOTT MACKENZIE, Procurator Fiscal του Stornoway,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου που αφορούν τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, T. Koopmans, K. Bahlmann και Y. Galmot, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που κατατέθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του Οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς στην κύρια δίκη

Το άρθρο 102 της πράξης περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών των συνθηκών (Ε.τ.Κ. αριθμός φύλλου 170, τεύχος 1ον της 27. 7. 1979) προβλέπει ότι το αργότερο από το έκτο έτος μετά την προσχώρηση των νέων κρατών, δηλαδή την 1η Ιανουαρίου 1979, το Συμβούλιο προτάσει της Επιτροπής καθορίζει τους όρους της αλιευτικής δραστηριότητας με στόχο να εξασφαλίσει την προστασία των αλιευτικών αποθεμάτων και τη διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων.

Στις 19 Ιανουαρίου 1976, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό 100/76, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 43) και τον κανονισμό 101/76, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 61).

Δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 101/76 του Συμβουλίου:

«Αν η άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα των κρατών μελών, που αναφέρονται στο άρθρο 2, εκθέτει ορισμένους από τους πόρους τους σε κινδύνους υπερεντατικής εκμεταλλεύσεως, το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, δύναται να θεσπίσει τα απαραίτητα μέτρα για τη διατήρηση των πόρων, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 43, παράγραφος 2, της Συνθήκης.»

Το Συμβούλιο θέσπισε κατά τη σύνοδο της 30ής Οκτωβρίου 1976 στη Χάγη, και περιέβαλε με τυπικό κύρος στις 3 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, ψήφισμα σύμφωνα με το οποίο τα κράτη μέλη, εναρμονίζοντας τις ενέργειές τους επεκτείνουν από την 1η Ιανουαρίου 1977 τα όρια των αλιευτικών τους ζωνών σε 200 μίλια από τις ακτές τους που πρόσκεινται στη Βόρεια Θάλασσα και στο Βόρειο Ατλαντικό.

Το Συμβούλιο επίσης ήταν σύμφωνο (παράρτημα VI του ψηφίσματος της 3ης Νοεμβρίου 1976) με τη δήλωση της Επιτροπής, που ήταν διατυπωμένη ως εξής:

«Εν αναμονή της εφαρμογής των κοινοτικών μέτρων περί διατηρήσεως των φυσικών πόρων, τα οποία είναι προς το παρόν υπό επεξεργασία, τα κράτη μέλη δεν λαμβάνουν μονομερή μέτρα διατήρησης των πόρων.

Πάντως, αν δεν επέλθει συμφωνία στο πλαίσιο των διεθνών επιτροπών αλιείας για το έτος 1977 και αν, στη συνέχεια, δεν είναι δυνατό να θεσπιστούν αμέσως αυτοτελή κοινοτικά μέτρα, τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίσουν, προσωρινά και χωρίς να εισάγουν διακρίσεις, τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλίσουν την προστασία των πόρων που βρίσκονται στις ζώνες αλιείας που πρόσκεινται στις ακτές τους.

Πριν από την θέσπιση των μέτρων αυτών, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος ζητεί την συναίνεση της Επιτροπής, την οποία οφείλει να συμβουλεύεται σε όλα τα στάδια των διαδικασιών αυτών.

Τέτοια ενδεχόμενα μέτρα δεν προδικάζουν τις κατευθύνσεις που θα υιοθετηθούν για την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί διατηρήσεως των πόρων.»

Στις 18 Φεβρουαρίου 1977, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό 350/77, με τον οποίο καθόρισε προσωρινά ορισμένα μέτρα διατήρησης και διαχείρισης των αλιευτικών πόρων (JO L 48, σ. 28).

Κατά τη σύνοδό του της 30ής και 31ης Ιανουαρίου 1978, το Συμβούλιο συμφώνησε επί της ακόλουθης δήλωσης:

«Το Συμβούλιο ενέκρινε την ανακοίνωση της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία, ελλείψει κοινού καθεστώτος δεν μπορούν να λαμβάνονται εθνικά μέτρα παρά μόνο κατά το μέτρο που είναι απολύτως αναγκαία για τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων, χωρίς δυσμενείς διακρίσεις, σύμφωνα προς την Συνθήκη και αφού ζητηθεί η συναίνεση της Επιτροπής» (JO C 154, σ. 5).

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι εφόσον η Κοινότητα δεν ασκεί την αποκλειστική της αρμοδιότητα στον τομέα αυτό, τα κράτη μέλη μπορούν ακόμη να λάβουν μέτρα περιορισμένης έκτασης, υπό τον όρο ότι τηρούν ορισμένους ουσιαστικούς και διαδικαστικούς κανόνες.

Όσον αφορά τους ουσιαστικούς κανόνες, τα μέτρα πρέπει να είναι αναγκαία για τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Όσον αφορά τους διαδικαστικούς κανόνες, αυτοί προκύπτουν από την υποχρέωση να διευκολυνθεί η Κοινότητα στην εκπλήρωση της αποστολής της, που επέβαλε το άρθρο 5 της Συνθήκης και διευκρίνισε το παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης, καθώς και από το καθήκον μερίμνης που ανατέθηκε στην Επιτροπή με το άρθρο 155 της Συνθήκης.

Στις 4 Μαΐου 1981, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου γνωστοποίησε στην Επιτροπή δύο κανονιστικές πράξεις: την West Coast Herring (Prohibition of Fishing) [κανονιστική πράξη περί απαγόρευσης αλιείας ρέγγας] Order του 1981 (SI 1981/585) και τη North Coast (Prohibition of Herring Fishing) [κανονιστική πράξη περί απαγόρευσης της αλιείας ρέγγας] Regulations (Northern Ireland) του 1981 (SI 1981/100), οι οποίες τέθηκαν σε ισχύ την 1η Μαΐου και την 27η Απριλίου 1981 αντιστοίχως, και είχαν ως μόνο σκοπό να επανορθώσουν ένα τεχνικό σφάλμα που παρατηρήθηκε στην West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order της 3ης Ιουλίου 1978 (SE 1978/930) (στο εξής η κανονιστική πράξη του 1978).

Η κανονιστική πράξη του 1978, η οποία θέσπιζε απαγόρευση αλιείας της ρέγγας στη ζώνη VI α που καθόρισε το Διεθνές Συμβούλιο για την Εξερεύνηση της Θάλασσας (στο εξής ζώνη ΔΣΕΘ VIα), είχε θεσπιστεί βάσει της πρότασης της Επιτροπής, που υποβλήθηκε στο Συμβούλιο στις 16 Ιουνίου 1978, να μειωθεί στο μηδέν, σύμφωνα με τις συστάσεις του ΔΣΕΘ, το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων της ρέγγας στην ίδια αυτή ζώνη. Μολονότι το Συμβούλιο κατά τη σύνοδο της 21ης Ιουνίου 1978 δεν κατέληξε σε καμιά συμφωνία επί της προτάσεως της Επιτροπής, η Επιτροπή ενέκρινε ρητά στις 22 Δεκεμβρίου 1978 την κανονιστική πράξη του 1978.

Στις 27 Μαΐου 1981, η Επιτροπή ζήτησε από την κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους η κανονιστική πράξη του 1978 είχε διορθωθεί.

Με έγγραφο της 1ης Ιουλίου 1981, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ανέφερε ότι η πλημμέλεια, που είχε επισημανθεί επ' ευκαιρία διαδικασίας ενώπιον του Divisional Court της Αγγλίας το οποίο κατέληξε στη μερική ακύρωση από το δικαστήριο αυτό, της κανονιστικής πράξης του 1978, προέκυπτε από το γεγονός ότι η στενή θαλάσσια ζώνη, η οποία βρίσκεται στη βορειοϊρλανδική πλευρά της μέσης γραμμής μεταξύ της Σκωτίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, και στην οποία εφαρμοζόταν η κανονιστική αυτή πράξη, δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητα που χορηγήθηκε βάσει του Sea Fish (Conservation) Act [νόμος περί δια-

τηρήσεως θαλασσίων αλιευμάτων] του 1967. Η πλημμέλεια αυτή διορθώθηκε με τις δύο κανονιστικές πράξεις του 1981, οι οποίες θεσπίστηκαν βάσει του νόμου που εφαρμόζεται στη Βόρεια Ιρλανδία.

Στις 28 Ιουλίου 1981, η Επιτροπή ζήτησε από την κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου να μην εφαρμόσει τις κανονιστικές πράξεις που γνωστοποιήθηκαν στις 4 Μαΐου του ίδιου έτους «αλλά να τις καταργήσει ή να τις αντικαταστήσει αν χρειάζεται με μέτρα που συμβιβάζονται προς τις προτάσεις που είχε διατυπώσει η Επιτροπή ...». Οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η επιστολή της Επιτροπής έχουν ως εξής.

Αναφερόμενη, πρώτα, στις προτάσεις του 1981 για την αύξηση του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων της ρέγγας στη ζώνη ΔΣΕΘ VIa από μηδέν σε 65 000 τόνους, από τους οποίους 55 000 τόνοι θα μπορούσαν να διατεθούν στην Κοινότητα, τις οποίες υπέβαλε στο Συμβούλιο στις 12 Ιουνίου και 24 Ιουλίου, βάσει της έκθεσης της ομάδας εργασίας για τη ρέγγα, η οποία υπεβλήθη κατά τη σύνοδο του ΔΣΕΘ (27 Απριλίου — 5 Μαΐου 1981), και των συστάσεων της Γνωμοδοτικής Επιτροπής για τη Διαχείριση Αλιευμάτων (στο εξής Γνωμοδοτική Επιτροπή του ΔΣΕΘ), οι οποίες διατυπώθηκαν στις 3 Ιουλίου του ίδιου έτους, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν μπορούσε να εγκρίνει τις κανονιστικές πράξεις του 1981 που θέσπισε το Ηνωμένο Βασίλειο, εφόσον οι πράξεις αυτές δεν δικαιολογούνταν πλέον από τις ανάγκες διατήρησης. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι το ίδιο ίσχυε και για τις διατάξεις των άλλων κανονιστικών πράξεων του Ηνωμένου Βασιλείου που είχαν θεσπιστεί το 1977 και 1978.

Δεύτερον, η Επιτροπή τονίζει ότι στη δήλωσή της, που έγινε με την ευκαιρία της συνόδου του Συμβουλίου της προηγούμενης ημέρας, δηλαδή στις 27 Ιουλίου, βάσει του καθήκοντος μερίμνης που της ανατίθεται από το άρθρο 155 της Συνθήκης, καλούσε όλα τα κράτη μέλη, «λόγω του πρωταρχικού δημοσίου συμφέροντος και ως προληπτικό μέτρο, ενόψει τελικής απόφασης του Συμβουλίου ... να αναπτύξουν την αλιευτική τους δραστηριότητα με τρόπο που να διασφαλίζει ότι τα σκάφη τα οποία φέρουν τη σημαία τους ... συμμορφώνονται με τις προτάσεις (για το σύνολο των επιτρεπόμενων αλιευμάτων), της Επιτροπής ... τις οποίες θεωρεί ότι, υπό τις σημερινές συνθήκες, είναι νομικά δεσμευτικές για τα κράτη μέλη» (ΕΕ C 224, σ. 1).

Με επιστολή της 12ης Αυγούστου 1981 η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ανέφερε ότι είχε την πρόθεση να καταργήσει τις κανονιστικές πράξεις που γνωστοποιήθηκαν στις 4 Μαΐου 1981.

2. Διαδικασία

Στις 10 Ιουλίου 1981, δύο γερμανικά αλιευτικά συνελήφθηκαν από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου ενώ αλίευαν ρέγγα δυτικά της Σκωτίας, στη ζώνη VIa του ΔΣΕΘ.

Μετά από μήνυση του Procurator Fiscal του Stornoway, οι πλοίαρχοι των πλοίων αυτών, Manfred Mehlich και Wolfgang Gewiese, δικάστηκαν και κρίθηκαν ένοχοι, από το Sheriff Court του Stornoway, για παράβαση της κανονιστικής πράξης του 1981. Οι μηνυθέντες τιμωρήθηκαν με επίπληξη και τα αλιεύματά τους δημεύθηκαν.

Κατά της καταδικαστικής αυτής απόφασης ασκήθηκε το ένδικο μέσο της Review ενώπιον του High Court of Justiciary της Σκωτίας, βάσει της διαδικασίας του «Stated Case» (αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά), για το λόγο, inter alia, ότι η κανονιστική πράξη του 1981 ήταν άκυρη κατά το κοινοτικό δίκαιο.

Την 1η Φεβρουαρίου 1983, το High Court of Justiciary αποφάσισε να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Όταν, μετά την 1η Ιανουαρίου 1979, ένα κράτος μέλος γνωστοποιεί στην Επιτροπή την επαναφορά σε ισχύ, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, ενός εθνικού μέτρου διατήρησης, το οποίο είχε το ίδιο θεσπιστεί και διατηρηθεί σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, το επαναφερόμενο σε ισχύ κατ'

αυτόν τον τρόπο μέτρο εξακολουθεί να έχει θεσπιστεί και να διατηρείται σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ελλείψει ρητής συναίνεσης της Επιτροπής;»

Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 1983.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και ο Procurator fiscal του Stornway, εκπροσωπούμενοι από τους Peter Fraser, Solicitor General της Σκωτίας και τον W. H. Godwin, του Treasury Solicitor's Department, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους Martin Seidel, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό υπουργείο οικονομίας, τον Rudolf Illing, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό υπουργείο τροφίμων, γεωργίας και δασών και τον Jochim Sedemund, δικηγόρο Κολωνίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, μέλος της νομικής της υπηρεσίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 45 του κανονισμού διαδικασίας διέταξε τη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με επιστολή της 17ης Οκτωβρίου 1983, ο γραμματέας του Δικαστηρίου ζήτησε από την Επιτροπή να απαντήσει πριν από τις 4 Νοεμβρίου 1983 στα ακόλουθα ερωτήματα:

1. Κατά την Επιτροπή (παρατηρήσεις στη σελίδα 8, παράγραφος 2), «από τις αποφάσεις που θέσπισε προσωρινά το Συμβούλιο, στις 19 Δεκεμβρίου 1978, και μεταγενέστερα» προκύπτει ότι τήρηση των διαδικαστικών κανόνων (προηγούμενη γνωστοποίηση στην Επιτροπή και συναίνεση της επί του μέτρου πριν από τη θέση του σε ισχύ) επιβάλλεται μόνο σε περίπτωση νέων μέτρων και όχι σε περίπτωση επαναφοράς, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, προηγούμενου μέτρου. Παρακαλείται η Επιτροπή να διευκρινίσει την ή τις αποφάσεις του Συμβουλίου στις οποίες αναφέρεται.

2. Από τις γραπτές παρατηρήσεις προκύπτει ότι κατά το πέρας της συνόδου του της 16ης Δεκεμβρίου 1980, το Συμβούλιο ζήτησε τα κράτη μέλη να λάβουν για το 1981 υπόψη τις προτάσεις της Επιτροπής για αρνητικό σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων που υπέβαλε στις 18 Οκτωβρίου και 16 Δεκεμβρίου 1980 και ότι κατά το πέρας της συνόδου της 27ης Μαρτίου 1981, ζήτησε, προκειμένου να αποφευχθούν σοβαρές διαταραχές, να θεσπιστούν από τα κράτη μέλη για το 1981 μέτρα ανάλογα με εκείνα που είχαν θεσπιστεί για τα προηγούμενα έτη. Η Επιτροπή καλείται να διευκρινίσει αν οι δηλώσεις αυτές υπήρξαν αντικείμενο ρητών αποφάσεων.

3. Η Επιτροπή καλείται να πληροφορήσει το Δικαστήριο ποια ημερομηνία η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υλοποίησε την πρόθεση που εξέφρασε στις 12 Αυγούστου 1981 να καταργήσει τις επίδικες κανονιστικές πράξεις, οι οποίες τέθηκαν σε ισχύ την 1η Μαΐου 1981.

Η Επιτροπή απάντησε στα ερωτήματα αυτά μέσα στην παραπάνω προθεσμία, δηλαδή στις 3 Νοεμβρίου 1983.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων

Η *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου,* αφού ανέφερε τις διαδικασίες θέσπισης των κανονιστικών πράξεων του 1978 και του

1981 και τους λόγους για τους οποίους η πρώτη πράξη τροποποιήθηκε, αναφέρει ότι η κανονιστική πράξη του 1981 είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις κοινοτικού δικαίου περί αλιείας. Προς στήριξη της πρώτης αυτής παρατήρησης η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναπτύσσει τα ακόλουθα επιχειρήματα.

Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναφέρει ότι η κανονιστική πράξη του 1978 είχε λάβει τη συναίνεση της Επιτροπής στις 22 Δεκεμβρίου 1978, και τονίζει ότι η κανονιστική πράξη του 1981 θεσπίστηκε «χωρίς ουσιώδη τροποποίηση» της προηγούμενης κανονιστικής πράξης. Έτσι οι πράξεις του 1978 και του 1981 συνιστούν ενιαίο μέτρο, όπως η έννοια αυτή έγινε δεκτή από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Κατά τη γνώμη της κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου, που αναφέρεται στη σκέψη 4 της απόφασης της 5ης Μαΐου 1981 (Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 804/79, Συλλογή 1981, σ. 1045), η κανονιστική πράξη του 1978 εξακολούθησε να είναι έγκυρη δεδομένου ότι ήταν σύμφωνη προς τις αποφάσεις τις οποίες έλαβε προσωρινά κατά περιόδους το Συμβούλιο και προς τις δηλώσεις που περιλαμβάνονται στα πρακτικά του Συμβουλίου. Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι η κανονιστική πράξη του 1981, η οποία γνωστοποιήθηκε στην Επιτροπή όπως επέβαλε το άρθρο 3 του κανονισμού 101/76 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1976, έπρεπε να είχε τύχει συναίνεσης όπως και η κανονιστική πράξη του 1978.

Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί, δεύτερον, ότι η κανονιστική πράξη του 1981 είναι σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο τόσο από την άποψη του περιεχομένου της όσο και από την άποψη των διαδικασιών σύμφωνα με τις οποίες θεσπίστηκε και τέθηκε σε ισχύ.

Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναφέρει σχετικά ότι, καίτοι, σύμφωνα με την αρχή που δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 (βλ. παραπάνω), η αρμοδιότητα για τη θέσπιση μέτρων διατήρησης στον τομέα της αλιείας εκχωρήθηκε στην Κοινότητα, τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν εθνικά μέτρα διατήρησης υπό τον όρο ότι τηρούν ορισμένους ουσιαστικούς και διαδικαστικούς κανόνες. Αναφερόμενοι στις σκέψεις 31 και 32 της προαναφερόμενης απόφασης της 5ης Μαΐου 1981, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι οι κανόνες αυτοί έχουν τηρηθεί.

Όσον αφορά την ουσία, το θεσπιζόμενο μέτρο πρέπει να είναι αναγκαίο για τη διατήρηση. Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου τονίζει σχετικά ότι από το 1978 η κατάσταση, η οποία δεν μεταβλήθηκε το 1981, απαιτούσε την απαγόρευση της αλιείας της ρέγγας στη ζώνη ΔΣΕΘ VIa. Εξάλλου, η Επιτροπή υπέβαλε σχετική πρόταση για το 1981, βάσει των πλέον πρόσφατων επιστημονικών στοιχείων και απόψεων. Κατά την άποψη της κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου, αυτός είναι εξάλλου ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν διατύπωσε καμιά αντίρρηση ή επιφύλαξη στις επόμενες εβδομάδες μετά την κοινοποίηση των πράξεων του 1981.

Όσον αφορά τη διαδικασία, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναγνωρίζει ότι, κατά το μέτρο που η κανονιστική πράξη του 1981 τέθηκε σε ισχύ τρεις μέρες πριν από τη γνωστοποίηση στην Επιτροπή, η υποχρέωση λεπτομερούς διαβούλευσης, που αναφέρεται στο παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης, δεν τηρήθηκε κατά γράμμα. Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί πάντως ότι η υποχρέωση αυτή δεν έχει απόλυτο χαρακτήρα αλλά πρέπει να αποτελεί συνάρτηση της φύσης του συγκεκριμένου μέτρου το οποίο, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν απλώς μια τυπική τροποποίηση κανονιστικής πράξης την οποία προηγουμένως είχε εγκρίνει η Επιτροπή.

Το Ηνωμένο Βασίλειο θέτει ένα τρίτο ζήτημα που αναφέρεται στα αποτελέσματα των προτάσεων της Επιτροπής που παρήχθησαν μεταγενέστερα από τη γνωστοποίηση της κανονιστικής πράξης του 1981. Μολονότι το ζήτημα αυτό, κατά την άποψη του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είναι σχετικό με την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο προδικαστικό ερώτημα, πάντως παρέχει, για την περίπτωση που το πρόβλημα θα ανέκυπτε ενώπιον του Δικαστη-

ρίου ή θα ετίθετο από αυτό, τους λόγους για τους οποίους οι παραπάνω προτάσεις στερούνται εννόμου αποτελέσματος ως προς τα περιστατικά από τα οποία πήγασε η κύρια δίκη.

Οι λόγοι αυτοί είναι δύο: αφενός, η εξέλιξη των γεγονότων, αφετέρου δε, η κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

Το Ηνωμένο Βασίλειο προβάλλει ότι στις 5 Μαΐου, δηλαδή την επομένη της κοινοποίησης της κανονιστικής πράξης του 1981, μια ομάδα εργασίας του ΔΣΕΘ έκανε σύσταση για θετικό σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων για τη ζώνη VIα· η σύσταση αυτή δεν είχε τότε εξεταστεί από τη Γνωμοδοτική Επιτροπή ΔΣΕΘ η οποία μετατρέπει τις συστάσεις της ομάδας εργασίας σε οριστικές γνώμες· όμως, κατά την άποψη του Ηνωμένου Βασιλείου, η Γνωμοδοτική Επιτροπή τροποποιεί συχνά τις συστάσεις της ομάδας εργασίας.

Στις 12 Ιουνίου, η Επιτροπή τροποποίησε την πρότασή της για το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων κατά το 1981, που δεν είχε ακόμη θεσπιστεί από το Συμβούλιο, το οποίο αυξήθηκε από μηδέν σε 62 500 τόνους, από τους οποίους 55 000 θα μπορούσαν να διατεθούν στην Κοινότητα.

Στις 3 Ιουλίου, η Γνωμοδοτική Επιτροπή διατύπωσε την οριστική επιστημονική της γνώμη συμφωνώντας με τη σύσταση που διατύπωσε η ομάδα εργασίας στις 5 Μαΐου και αυξάνοντας το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων σε 65 000 τόνους.

Στις 24 Ιουλίου, η Επιτροπή θάσει της γνώμης αυτής υπέβαλε νέα πρόταση για την αύξηση του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων σε 65 000 τόνους, από τους οποίους 55 000 τόνοι θα μπορούσαν να διατεθούν στην Κοινότητα.

Το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας είχε χορηγήσει στους εφεσείοντες στην κύρια δίκη από τις 29 Ιουνίου τις άδειες αλιείας για τη ζώνη ΔΣΕΘ VIα.

Πάντως, το Συμβούλιο δεν κατέληξε σε συμφωνία επί των προτάσεων της Επιτροπής, κατά τη σύνοδό του της 27ης Ιουλίου.

Το Ηνωμένο Βασίλειο αναφέρει ότι δεν μπορεί να αποδεχθεί ότι η απλή ύπαρξη των προτάσεων της Επιτροπής, οι οποίες κατά την ημερομηνία των παραβάσεων που διέπραξαν οι ασκήσαντες το ένδικο μέσο στην κύρια δίκη, δηλαδή στις 10 Ιουλίου 1981, δεν είχαν ακόμη εξεταστεί από το Συμβούλιο, μπορεί να στερήσει θάσει του κοινοτικού δικαίου την κανονιστική πράξη του 1981 από τη νομική ισχύ της.

Το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι οι προτάσεις της Επιτροπής υποβλήθηκαν αποκλειστικά στο Συμβούλιο και όχι στα κράτη μέλη.

Το Ηνωμένο Βασίλειο παρατηρεί εξάλλου ότι, καίτοι η αδράνεια του Συμβουλίου επιτρέπει στα κράτη μέλη να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα, η αδράνεια αυτή δεν τεκμαίρεται και πρέπει να αφεθεί στο Συμβούλιο εύλογη προθεσμία, μετά τη λήξη της οποίας μπορεί ενδεχομένως να διαπιστωθεί η αδράνεια αυτή. Το Ηνωμένο Βασίλειο θεωρεί σχετικά ότι το χρονικό διάστημα που παρήλθε μεταξύ της υποβολής στις 12 Ιουνίου 1981, της πρώτης πρότασης της Επιτροπής και αφενός της 29ης Ιουνίου, ημερομηνίας κατά την οποία οι αρχές της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας εξέδωσαν τις άδειες αλιείας και αφετέρου της 10ης Ιουλίου, ημερομηνίας κατά την οποία διαπράχθηκαν οι παραβάσεις από τους ασκήσαντες το ένδικο μέσο στην κύρια δίκη, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη θέσπιση από τα κράτη μέλη νέων μέτρων στον τομέα αυτό.

Τέλος, το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι μετά την επιστολή που απηύθυνε σ' αυτό η Επιτροπή στις 28 Ιουλίου 1981, η απαγόρευση αλιείας στη ζώνη ΔΣΕΘ VIα καταργήθηκε.

Το Ηνωμένο Βασίλειο θεωρεί ότι στο ερώτημα που υπέβαλε το High Court of Justiciary πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

Η *κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας* αναφέρει ότι θάσει της δήλωσης του Συμβουλίου της 16ης Δεκεμβρίου 1980, δυνάμει της οποίας οι αλιευτικές δραστηριότητες των κρατών μελών πρέπει να λαμβάνουν υπόψη το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων που πρότεινε η Επιτροπή, και της πρότασης της 12ης Ιου-

νίου 1981 που έγινε από την Επιτροπή αποφάσισε, στις 29 Ιουνίου 1981, να χορηγήσει άδειες αλιείας για τη ρέγγα στη ζώνη ΔΣΕΘ VIα. Οι άδειες αυτές χορηγήθηκαν εξυπακουομένου ότι μπορούν να ανακληθούν οποτεδήποτε και με την προϋπόθεση ότι θα τηρηθεί η υποχρέωση γνωστοποίησης των ποσοτήτων κάθε αλιεύματος, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι οι γερμανοί αλιείς δεν θα πορίζονται αθέμιτα πλεονεκτήματα. Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τονίζει σχετικά ότι οι ποσότητες αλιευμάτων του γερμανικού αλιευτικού στόλου ανήλθαν σε 5 500 τόνους, δηλαδή σε αριθμό κατώτερο από την ποσόστωση αλιευμάτων 6 150 τόνων που η Επιτροπή χορήγησε με την πρότασή της της 24ης Ιουλίου 1981 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας θεωρεί ότι οι ανεπιτυχείς σύνοδοι του Συμβουλίου κατά το 1981 έκαναν ακόμη περισσότερο αναγκαία, σύμφωνα με τις αρχές που δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 στην υπόθεση 804/79 Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (6λ. παραπάνω), την τήρηση των προτάσεων της Επιτροπής και κυρίως της πρότασης της 12ης Ιουνίου 1981, με την οποία η Επιτροπή δήλωνε ότι είναι «αναγκαίο να επιτραπεί εκ νέου το συντομότερο δυνατό η αλιεία της ρέγγας στις περιοχές δυτικά της Σκωτίας».

Πριν εξετάσει τη συμφωνία της κανονιστικής πράξης του 1981 προς το κοινοτικό δίκαιο, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προβαίνει σε ανασκόπηση του συνόλου των κανονισμών και της νομολογίας που, κατά τη γνώμη της, πρέπει να ληφθούν υπόψη για να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα.

Σχετικά, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τονίζει, κυρίως, ότι δυνάμει του ψηφίσματος της Χάγης και της δήλωσης του Συμβουλίου που έγινε κατά το πέρας της συνόδου της 30ής και 31ης Ιανουαρίου 1978, εθνικά μέτρα μπορούν να θεσπιστούν μόνο κατά το μέτρο που είναι «απολύτως αναγκαία» για τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων και «αφού ζητηθεί προηγουμένως η συναίνεση της Επιτροπής». Σύμφωνα με την παραπάνω απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, η αρχή αυτή προκύπτει από τη μεταβίβαση εξουσίας των κρατών μελών στην Κοινότητα η οποία, στον τομέα διατήρησης των αλιευτικών πόρων είναι, από την 1η Ιανουαρίου 1979, πλήρης και οριστική.

Κατά την κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η βρετανική κανονιστική πράξη του 1981 θεσπίστηκε κατά παράβαση των ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο. Αναφερόμενη στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Reischl της 11ης Νοεμβρίου 1981 (Tymen, 269/80, Συλλογή 1981, σ. 3095), η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναφέρει ότι η επιτακτική ανάγκη να τηρούνται οι *δύο* αυτοί κανόνες (η υπογράμμιση είναι δική της) προκύπτει από τη σημασία που το Δικαστήριο αποδίδει στην πλήρη και οριστική μεταβίβαση εξουσιών στην Κοινότητα.

Σχετικά με την τήρηση των ουσιαστικών προϋποθέσεων, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προβάλλει ότι η πλήρης απαγόρευση αλιείας που ανανεώθηκε με την κανονιστική πράξη του 1981 δεν ήταν πλέον δικαιολογημένη κατά το μέτρο που τα επιστημονικά δεδομένα των αρχών του ίδιου έτους δεν ήταν πλέον, σύμφωνα με τις δηλώσεις του Συμβουλίου της 30ής και 31ης Ιανουαρίου 1978, «απολύτως αναγκαία» για τη διαχείριση και τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων.

Κατ' ακολουθία, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προβάλλει, πρώτον, ότι καίτοι για τα έτη 1980 και 1981 η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο να διατηρήσει σε μηδέν το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων της ρέγγας στη ζώνη ΔΣΕΘ VIα, ήταν γνωστό στους ειδικούς, από τους πρώτους μήνες του έτους 1981, ότι τα αποθέματα ρέγγας είχαν υπερβεί στη ζώνη αυτή κατά πολύ το όριο που αναφερόταν στις προηγούμενες γνώμες του ΔΣΕΘ ως προϋπόθεση για την επανάληψη της αλιείας. Επίσης, ελλείψει τέτοιας ανάγκης, η κυβέρνηση του Ηνω-

μένου Βασιλείου θα έπρεπε να ενεργήσει ως «εκπρόσωπος του κοινού συμφέροντος» λαμβάνοντας υπόψη το σκοπό της κοινής αλιευτικής πολιτικής, η οποία αποβλέπει όχι μόνο στη διατήρηση ορισμένων αποθεμάτων ιχθύων αλλά και στην όσο το δυνατό περισσότερο ορθολογική χρήση των υφισταμένων πόρων, λαμβάνοντας υπόψη το συμφέρον όλων των αλιέων της Κοινότητας.

Δεύτερον, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προβάλλει ότι η εντελώς τυπική αιτιολογία που έδωσε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, κατά την οποία η Επιτροπή επέτρεψε από πολλά έτη μέτρα παρόμοια προς την κανονιστική πράξη του 1981, αποδεικνύει τη μη τήρηση των ουσιαστικών προϋποθέσεων των μέτρων διατήρησης, τα οποία μεταβάλλονται κατ' ανάγκη με την πάροδο του χρόνου και επιβάλλουν λεπτομερειακή εξέταση βάσει των πλέον πρόσφατων επιστημονικών δεδομένων που προσκομίζονται τουλάχιστον μια φορά το χρόνο. Εξάλλου, η αλιευτική πολιτική λειτουργεί επί ετησίας βάσεως.

Κατά την άποψη της κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, το γεγονός ότι, αφενός, κατά το πέρας της συνόδου της 16ης Δεκεμβρίου 1980, το Συμβούλιο δήλωσε ότι για το 1981, τα κράτη μέλη έπρεπε να λάβουν υπόψη τις προτάσεις που έκανε η Επιτροπή στις 18 Νοεμβρίου και 16 Δεκεμβρίου 1980 ως προς το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων, και ότι, αφετέρου, στη δήλωσή του της 27ης Μαρτίου 1981, το Συμβούλιο ζήτησε, προκειμένου να αποφεύγονται σοβαρές διαταραχές, τα κράτη μέλη να θεσπίσουν για το 1981, μέτρα ανάλογα με εκείνα που θέσπισαν κατά τα προηγούμενα έτη, δεν αποδυναμώνει καθόλου την παρατήρηση αυτή. Οι δηλώσεις αυτές δεν μπορούν να απαλλάξουν τα κράτη μέλη από την υποχρέωση να μην ξαναθεσπίσουν να παλαιά μέτρα μέχρις ότου εξετάσουν τα πλέον πρόσφατα επιστημονικά δεδομένα και λάβουν υπόψη τις προτάσεις της Επιτροπής που έγιναν με βάση την εξέταση αυτή.

Όσον αφορά την τήρηση των διαδικαστικών προϋποθέσεων, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας θεωρεί ότι η κανονιστική πράξη του 1981 θεσπίστηκε κατά παράβαση των υποχρεώσεων να γνωστοποιηθεί και λάβει συναίνεση πριν τεθεί σε ισχύ.

Κατά την άποψη της κυβέρνησης της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η οποία αναφέρεται στη σκέψη 27 της απόφασης της 5ης Μαΐου 1981 (804/79, που αναφέρθηκε παραπάνω) η έλλειψη διαβούλευσης «σε όλα τα στάδια της διαδικασίας», που προβλέπει το παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης αρκεί για να αποδείξει ότι το εθνικό μέτρο είναι «παράνομο».

Ο απόλυτος χαρακτήρας της υποχρέωσης διαβούλευσης με την Επιτροπή πριν τεθεί σε ισχύ το εθνικό μέτρο αντικατοπτρίζει τη μεταβίβαση εξουσιών στην Κοινότητα και το καθήκον μερίμνης που έχει η Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 155 της Συνθήκης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή πρέπει να είναι σε θέση να προβαίνει στην «πρόσφορη εξέταση των σχεδιαζομένων μέτρων» (απόφαση της 16. 12. 1981, Tymen, 269/80, Συλλογή 1981, σ. 3079, ιδίως σ. 3093, σκέψη 13) και «να εκτιμήσει όλες τις επιπτώσεις των σχεδιαζόμενων μέτρων» (παραπάνω απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, 804/79, σκέψη 35).

Κατά την κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι αν κράτος μέλος θεσπίσει εθνικό μέτρο διατήρησης των αλιευτικών πόρων θέτοντας την Επιτροπή ενώπιον *τετελεσμένου γεγονότος,* υπερβαίνει τις αρμοδιότητές του και παραβαίνει ουσιώδη τύπο κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, όπως το ερμήνευσε το Δικαστήριο ιδίως με την απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980, στις συνεκδικαζό-

μενες υποθέσεις 209 μέχρι 215 και 218/78 (H. van Landewyck [1980] ECR, σ. 3125, σκέψη 47).

Προς συμπλήρωση της παρατήρησης αυτής, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναφέρεται στην αρχή που δέχθηκε το Δικαστήριο με τις τέσσερις αποφάσεις της 11ης Δεκεμβρίου 1973 (υπόθεση 120/73 Lorenz (1973) ECR, σ. 1471· υπόθεση 121/73 Markmann (1973) ECR, σ. 1495· υπόθεση 122/73 Nordsee, Deutsche Hochseefischerei (1973) ECR, σ. 1511· υπόθεση 141/73 Fritz Lohrey (1973) ECR, σ. 1527), κατά την οποία η παράβαση της υποχρέωσης να κοινοποιούνται τα μέτρα ενισχύσεων, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης, παρέχει στους πολίτες δικαιώματα που τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν. Κατά την άποψη της κυβέρνησης της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η αρχή αυτή η οποία μπορεί να εφαρμοστεί στην παρούσα υπόθεση, επιτρέπει στους ασκήσαντες το ένδικο μέσο στην κύρια δίκη να επικαλεστούν το ότι η κανονιστική πράξη του 1981 δεν έχει εφαρμογή ως προς αυτούς.

Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας θεωρεί ότι ακόμη και αν η έλλειψη προηγούμενης διαβούλευσης δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η κανονιστική πράξη του 1981 είναι παράνομη, το παράνομο της πράξης αυτής προκύπτει αναγκαστικά από την έλλειψη συναίνεσης της Επιτροπής.

Για να στηρίξει την άποψη αυτή, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναφέρεται στις παρατηρήσεις που ανέπτυξε η Επιτροπή στο πλαίσιο της παραπάνω υπόθεσης 804/79, κατά τις οποίες τα κράτη μέλη δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να θεσπίσουν παρά μέτρα που η Επιτροπή πρότεινε ή στα οποία συνήνεσε (απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, Συλλογή, σ. 1057). Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναφέρεται, δεύτερον, στην απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1981 (Tymen, 269/80, Συλλογή, σ. 1079), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι είναι αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο εθνικό μέτρο διατήρησης, το περιεχόμενο του οποίου αντιστοιχούσε ουσιαστικά με τις προτάσεις της Επιτροπής, το οποίο όμως είχε θεσπιστεί χωρίς τη συναίνεσή της. Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι παρόμοιο εθνικό μέτρο δεν μπορεί να αποτελέσει βάση για ποινική καταδίκη.

Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τονίζει ότι το ερώτημα αν η έγκριση την οποία έδωσε εκ των υστέρων η Επιτροπή καλύπτει την παράβαση της υποχρέωσης διαβούλευσης δεν έχει καμιά σημασία κατά το μέτρο που παρόμοιο επιχείρημα έχει απορριφθεί από το Δικαστήριο με τη σκέψη 37 της παραπάνω απόφασης της 5ης Μαΐου 1981 και όπου, εν πάση περιπτώσει, τέτοια έγκριση δεν δόθηκε στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου.

Στα συμπεράσματα των παρατηρήσεών της, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναφέρει ότι ακόμη και αν η θέσπιση της κανονιστικής πράξης του 1981 δεν ήταν αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο, η διατήρησή της μετά την πρόταση της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 1981, και η εφαρμογή της κανονιστικής αυτής πράξης μετά τις 10 Ιουλίου του ιδίου έτους, είναι αναμφίβολα αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.

Το ότι η διατήρηση της κανονιστικής πράξης του 1981 ήταν αντικανονική προκύπτει από τη σημασία που έχουν οι προτάσεις της Επιτροπής, σε περίπτωση αδράνειας του Συμβουλίου. Το γεγονός ότι η πρόταση της Επιτροπής συζητείται από το Συμβούλιο ή ότι το τελευταίο αυτό δεν καταλήγει σε συμφωνία δεν μεταβάλλει καθόλου τη νομική φύση της πρότασης.

Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας παρατηρεί σχετικά ότι η πρόταση της Επιτροπής της 12ης Ιουνίου 1981, η οποία στηρίζεται ρητά στην ανάγκη να επιτραπεί εκ νέου προσεχώς η αλιεία της ρέγγας, στη ζώνη ΔΣΕΘ VI α, και που στηρίχτηκε στις συστάσεις της ομάδας εργασίας του ΔΣΕΘ για τη ρέγγα, εξακολουθούσε να αποτελεί σημείο εκκίνησης το οποίο τα κράτη μέλη έπρεπε να λάβουν υπόψη, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης, ενόψει συντονισμένης κοινοτικής δράσης η οποία επέβαλλε αν όχι την ακύρωση τουλάχιστον τη μη εφαρμογή της κανονιστικής πράξης του 1981.

Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προτείνει, στο ερώτημα που υπέβαλε το High Court of Justiciary να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

«Η θέσπιση εθνικού μέτρου διατήρησης, το οποίο σύμφωνα με τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία δεν είναι αντικειμενικά αναγκαίο και το οποίο τέθηκε σε ισχύ από κράτος μέλος χωρίς προηγούμενη διαβούλευση με την Επιτροπή και χωρίς συναίνεση της τελευταίας, δεν συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο ακόμη και όταν αντικαθιστά μέτρο διατήρησης παρόμοιου γενικά περιεχομένου το οποίο θεσπίστηκε προηγουμένως σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο. Η διατήρηση σε ισχύ εθνικού μέτρου διατήρησης στο οποίο συναίνεσε η Επιτροπή πριν από μερικά έτη, δεν είναι πλέον, εν πάση περιπτώσει, σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο από τη στιγμή που δεν δικαιολογείται πλέον αντικειμενικά από τα διαθέσιμα επιστημονικά δεδομένα και εφόσον η Επιτροπή υπέβαλε πρόταση σύμφωνη με τα δεδομένα αυτά και προς το περιεχόμενο της οποίας συγκρούεται το εθνικό μέτρο διατήρησης.»

Στην περίπτωση που, αντίθετα από την προτεινόμενη άποψη, δοθεί καταφατική απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας εύχεται η απάντηση αυτή να συμπληρωθεί, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, με όλα τα αναγκαία στοιχεία για να εκτιμηθεί από άποψη κοινοτικού δικαίου. Έτσι, κατά την άποψη της κυβέρνησης της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, είναι απαραίτητο να υπομνηστεί η νομική αρχή που αναγνωρίζει το κοινοτικό δίκαιο, κατά την οποία η ποινική καταδίκη προϋποθέτει πταίσμα και ότι η υπαιτιότητα αποκλείεται σε περίπτωση πλάνης που δεν μπορεί να αποφευχθεί. Η τελευταία αυτή υπόθεση επαληθεύεται στην περίπτωση της κύριας δίκης, εφόσον οι Mehlich και Gewiese ενήργησαν στο πλαίσιο αδειών που τους είχαν χορηγήσει οι ομοσπονδιακές αρχές στις 29 Ιουνίου 1981, 6άσει της πρότασης της Επιτροπής της 12ης Ιουνίου του ιδίου έτους.

Στην ενδεχόμενη περίπτωση που το Δικαστήριο θα έδινε καταφατική απάντηση στο High Court of Justiciary, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προτείνει η απάντηση αυτή να συμπληρωθεί ως εξής:

«Όταν διαπιστώνεται ότι πρόσωπο, εναντίον του οποίου κινήθηκε ποινική διαδικασία για παράβαση του εν λόγω εθνικού μέτρου διατήρησης, βρισκόταν σε πλάνη που δεν μπορεί να αποφευχθεί, το γεγονός αυτό πρέπει να θεωρηθεί ως λόγος αποκλεισμού του πταίσματος».

Η *Επιτροπή*, αφού διευκρίνισε το κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο τοποθετείται η κύρια υπόθεση, αναφέρει ότι το προδικαστικό ερώτημα που έθεσε το High Court of Justiciary αναφέρεται ουσιαστικά στην κανονικότητα, ενόψει του κοινοτικού δικαίου, του εθνικού μέτρου διατήρησης το οποίο, αφού θεσπίστηκε και τέθηκε σε ισχύ χωρίς να έχει τη ρητή συναίνεση της Επιτροπής, επαναφέρει προηγούμενο μέτρο χωρίς ουσιώδη τροποποίηση.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι το ζήτημα αυτό στηρίζεται σε δύο ακριβείς σκέψεις, ότι δηλαδή, αφενός, η κανονιστική πράξη του 1978 θεσπίστηκε και διατηρήθηκε σε ισχύ σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο μέχρι την 1η Μαΐου 1981, εφόσον η κανονιστική αυτή πράξη ανταποκρίνεται στις κατευθύνσεις που καθόρισε το Συμβούλιο κατά τη σύνοδο του Μαρτίου 1981, αφετέρου δε, ότι η κανονιστική πράξη του 1981 δε συνοψίζεται παρά μόνο σε νέα θέσπιση της κανονιστικής πράξης του 1978.

Η Επιτροπή, η οποία αναφέρεται στην απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1979, στην υπόθεση 141/78 Γαλλική Δημοκρατία κατά Ηνωμένου Βασιλείου [1979] ECR, σ. 2923, στην απόφαση της 10ης Ιουλίου 1980, υπόθεση 32/79 (Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου [1980] ECR, σ. 2327) και στην απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 στην υπόθεση 804/79, που αναφέρθηκε ανωτέρω, θεωρεί ότι η υποχρέωση προηγούμενης διαβούλευσης δεν εφαρμόζεται όταν επαναφέ-

ρεται σε ισχύ υφιστάμενο μέτρο, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση. Έτσι, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν παρέβη εν προκειμένω τη γενική υποχρέωση συνεργασίας, που αναφέρει το άρθρο 5 της Συνθήκης, ή δεν τήρησε το καθήκον μέριμνας που έχει η Επιτροπή.

Καίτοι, δυνάμει του παραρτήματος VI του ψηφίσματος της Χάγης, τα κράτη μέλη οφείλουν, πριν από τη θέσπιση εθνικών μέτρων διατήρησης, να επιδιώκουν τη συναίνεση της Επιτροπής λαμβάνοντας τη γνώμη της «σε όλα τα στάδια της διαδικασίας», η Επιτροπή θεωρεί ότι αν ληφθούν υπόψη οι σκοποί και η αλληλουχία του ψηφίσματος αυτού, πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε νέα μέτρα και όχι στην επαναφορά υφισταμένων μέτρων.

Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τη διατύπωση των αποφάσεων που θέσπισε προσωρινά το Συμβούλιο στις 19 Δεκεμβρίου 1978 και μετέπειτα. Οι αποφάσεις αυτές προβλέπουν ότι, στον τομέα των τεχνικών μέτρων διατήρησης και ελέγχου των αλιευτικών πόρων, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τα *ίδια μέτρα* με εκείνα που εφάρμοζαν στις 3 Νοεμβρίου 1976, καθώς και *άλλα μέτρα* (η υπογράμμιση είναι της Επιτροπής) που θεσπίστηκαν σύμφωνα με τις διαδικασίες και τα κριτήρια του παραρτήματος VI του ψηφίσματος της Χάγης. Έτσι, κατά την Επιτροπή, οι αποφάσεις αυτές κάνουν σαφή διάκριση μεταξύ των υφισταμένων μέτρων και των νέων μέτρων· μόνο τα τελευταία αυτά μέτρα υπόκεινται στη διαδικασία προηγούμενης διαβούλευσης.

Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται επίσης από την πάγια πρακτική των κρατών μελών και της Επιτροπής στις διαβουλεύσεις που αφορούν εθνικά μέτρα διατήρησης. Από την πάγια αυτή πρακτική προκύπτει ότι, αφενός, τα κράτη μέλη δεν επιδιώκουν τη συναίνεση της Επιτροπής για τις διατάξεις που περιορίζονται στην επαναφορά χωρίς τροποποίηση προηγούμενων μέτρων, αφετέρου δε, ότι η Επιτροπή δεν απαιτεί την τήρηση της διαδικασίας προηγούμενης διαβούλευσης και συναίνεσης, παρά μόνο όταν η διάταξη αποβλέπει στην παράταση υφισταμένου μέτρου για περιορισμένη διάρκεια, εφόσον η παράταση συνιστά στην περίπτωση αυτή νέο μέτρο που χρειάζεται τη συναίνεσή της.

Η Επιτροπή αναφέρει επίσης ότι επιφυλάσσεται του δικαιώματος να απαιτήσει, δυνάμει των εξουσιών που της παρέχει το άρθρο 155 της Συνθήκης, όπως πράγματι το έπραξε με την επιστολή της της 20ής Ιουλίου 1981 που απηύθυνε στο Ηνωμένο Βασίλειο, την ανάκληση ή τροποποίηση των υφισταμένων εθνικών μέτρων τα οποία δεν συμβιβάζονται πλέον με τις ανάγκες διατήρησης.

Η Επιτροπή, η οποία αναφέρεται στη σκέψη 46 της απόφασης της 10ης Ιουλίου 1980 (32/79, που αναφέρθηκε παραπάνω), θέλει πάντως να επισημάνει ότι το κράτος μέλος, που παραλείπει να κοινοποιήσει εγκαίρως την παράταση υφισταμένου μέτρου αναλαμβάνει την ευθύνη, αν αποδειχθεί ότι η νέα διάταξη περιλαμβάνει ουσιώδη τροποποίηση των προηγούμενων μέτρων. Σε παρόμοια περίπτωση, θα πρέπει να θεωρείται ότι δεν ακολουθήθηκε η κατάλληλη διαδικασία και ότι το νέο μέτρο δεν τέθηκε έγκυρα σε ισχύ.

Η Επιτροπή προτείνει στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στο ερώτημα που υπέβαλε το High Court of Justiciary:

«Όταν, μετά την 1η Ιανουαρίου 1979, κράτος μέλος θεσπίζει χωρίς προηγούμενη διαβούλευση με την Επιτροπή, αλλά χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, εθνικό μέτρο διατήρησης το οποίο επίσης είχε ληφθεί και διατηρηθεί σε ισχύ σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, το επαναφερόμενο σε ισχύ κατά τον τρόπο αυτό μέτρο εξακολουθεί να έχει ληφθεί και να διατηρείται σε ισχύ σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο.»

III — Απαντήσεις της Επιτροπής στα ερωτήματα που υπέβαλε το Δικαστήριο

1. Οι αποφάσεις περί «προσωρινών μέτρων» για τις οποίες γίνεται λόγος στη σελίδα 8 των γραπτών παρατηρήσεων της Επιτροπής είναι εκείνες που θέσπισε το Συμβούλιο κατά την περίοδο από 1979 μέχρι 1982 ελλείψει αναγκαίων κοινοτικών διατάξεων προς το σκοπό διατήρησης των αλιευτικών πόρων στα ύδατα που υπόκεινται στη δικαιοδοσία των κρατών μελών. Τα «προσωρινά μέτρα» θεσπίστηκαν για πρώτη φορά στις 19 Δεκεμβρίου 1978 για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Εν συνεχεία, παρατάθηκαν κατά χρονικά διαστήματα (βλέπε απόφαση της 5. 5. 1981, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 804/79, Συλλογή, σ. 1045, 1068 — σκέψη 4). Πάντως, καμιά απόφαση του είδους αυτού δεν ίσχυε κατά την περίοδο στην οποία αναφέρεται η παρούσα υπόθεση, δηλαδή από το Μάιο μέχρι τον Ιούλιο 1981 (βλέπε σελίδα 7 των γραπτών παρατηρήσεων της Επιτροπής και την απάντηση στο ερώτημα 2, παρακάτω).

2. Οι δηλώσεις στις οποίες προέβη το Συμβούλιο μετά τις συνόδους της 16ης Δεκεμβρίου 1980 και 27ης Μαρτίου 1981 καταχωρήθηκαν στα πρακτικά, αλλά δεν έλαβαν την τυπική μορφή αποφάσεων.

3. Οι διατάξεις του Ηνωμένου Βασιλείου που αμφισβητούνται στην προκειμένη περίπτωση, οι οποίες τέθηκαν σε ισχύ την 1η Μαρτίου 1981, έπαψαν να ισχύουν από τις 11 Αυγούστου 1981.

IV — Προφορική διαδικασία

Ο Colin Scott Mackenzie και το Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενοι από τους Peter Fraser Q. C., M. P., W. H. Godwin και A. C. Normand, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους Martin Seidel, Rudolf Illing, Jochim Sedemund, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, ανάπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους κατά τη συνεδρίαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 1981, το High Court of Justiciary της Σκωτίας υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου που αφορούν τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ δύο γερμανών αλιέων και των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου μετά τη δήμευση, στις 10 Ιουλίου 1981, των αλιευμάτων ρέγγας, που είχαν αλιεύσει δυτικά της Σκωτίας, στη ζώνη VIa

του Διεθνούς Συμβουλίου για την Εξερεύνηση της Θάλασσας (ζώνη ΔΣΕΘ IVα), κατά παράβαση των σχετικών διατάξεων της κανονιστικής ρύθμισης του Ηνωμένου Βασιλείου.

3 Η εθνική κανονιστική ρύθμιση, βάσει της οποίας καταδικάστηκαν οι δύο γερμανοί αλιείς, ήταν η West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order [κανονιστική πράξη περί απαγόρευσης της αλιείας ρέγγας] του 1981 (SI 1981/585), στο εξής «η κανονιστική πράξη του 1981», που τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαρτίου 1981. Κατά τον κρίσιμο χρόνο ίσχυε επίσης η North Coast (Prohibition of Herring Fishing) Regulations [κανονιστική πράξη περί απαγόρευσης της αλιείας ρέγγας] (Northern Ireland) 1981 (SI 1981/100), που αφορούσε την παρακείμενη θαλάσσια ζώνη. Τα δύο αυτά μέτρα αναφέρονται στο εξής με τον όρο «τα μέτρα του 1981». Κατά τη διάταξη περί παραπομπής για την έκδοση προδικαστικής απόφασης επανέφεραν, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, τις διατάξεις της κανονιστικής πράξης West Coast Herring (Prohibition of Fishing) της 3ης Ιουλίου 1979 (SI 1978/930) με μόνο σκοπό να διορθώσουν για διαδικαστική πλημμέλεια που καθιστούσε μερικώς άκυρη την τελευταία αυτή κανονιστική πράξη, εφόσον κάλυπτε μικρή θαλάσσια περιοχή, την οποία δεν αφορά η παρούσα υπόθεση, και η οποία δεν θεσπίστηκε βάσει νόμου που εφαρμόζεται στη Βόρεια Ιρλανδία.

4 Αφού κρίθηκαν ένοχοι παράβασης της κανονιστικής πράξης του 1981 από τον Sheriff of Grampian, Highlands and Islands του Stornoway, οι αλιείς άσκησαν το ένδικο μέσο της Review κατά των καταδικαστικών αυτών αποφάσεων ενώπιον του High Court of Justiciary της Σκωτίας, προβάλλοντας ότι οι διατάξεις της κανονιστικής αυτής πράξης δεν ήταν σύμφωνες προς το κοινοτικό δίκαιο. Το εθνικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ακόλουθου ερωτήματος:

«Όταν, μετά την 1η Ιανουαρίου 1979, ένα κράτος μέλος γνωστοποιεί στην Επιτροπή την επαναφορά σε ισχύ, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, ενός εθνικού μέτρου διατήρησης, το οποίο είχε το ίδιο θεσπιστεί και διατηρηθεί σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, το επαναφερόμενο σε ισχύ κατά τον τρόπο αυτό μέτρο εξακολουθεί να έχει θεσπιστεί και να διατηρείται σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ελλείψει ρητής συναίνεσης της Επιτροπής;»

5 Πρέπει να υπομνηστεί ότι βάσει του άρθρου 102 της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών των συνθηκών (Ε.τ.Κ. αριθ. Φ. 170, τεύχος 1ον, της 27. 7. 1979), η εξουσία για τη λήψη μέτρων προστασίας των θαλάσσιων βιολογικών πόρων περιήλθε, από την 1η Ιανουαρίου 1979, στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Συμβουλίου, μετά από πρόταση της Επιτροπής.

6 Το νομικό πλαίσιο στο οποίο τοποθετείται η διαφορά στην κύρια δίκη χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν θέσπισε για το 1981 τα μέτρα διατήρησης που προβλέπει το άρθρο 102 της πράξης προσχώρησης.

7 Καίτοι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 (Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 804/79, Συλλογή, σ. 1045), τα κράτη μέλη μπορούν, σε περίπτωση αδράνειας του Συμβουλίου, να θέσουν σε ισχύ προσωρινά μέτρα διατήρησης, οφείλουν να συμμορφώνονται, στο πλαίσιο του γενικού καθήκοντος μέριμνας που το άρθρο 155 της Συνθήκης αναθέτει στην Επιτροπή, με τις διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις που έθεσε το Συμβούλιο με το παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης, της 3ης Νοεμβρίου 1976, και επιβεβαίωσε με τη δήλωσή του της 31ης Ιανουαρίου 1978.

8 Από το γράμμα του ψηφίσματος και της δήλωσης που προαναφέρθηκαν προκύπτει ότι, όσον αφορά τους κανόνες διαδικασίας, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν πρέπει να θέτει σε ισχύ εθνικά μέτρα διατήρησης παρά μόνο αφού επιδιώξει καλόπιστα τη συναίνεση της Επιτροπής, με την οποία πρέπει να διαβουλεύεται καθ' όλα τα στάδια της διαδικασίας.

9 Δεν αμφισβητείται ότι η κανονιστική πράξη του 1981, που τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 1981, δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή παρά στις 4 Μαΐου του ίδιου έτους και ότι επομένως η προϋπόθεση αυτή δεν τηρήθηκε.

10 Φαίνεται έτσι ότι το εθνικό δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο αν η υποχρέωση διαβούλευσης με την Επιτροπή και η υποχρέωση να ζητείται η συναίνεσή της πριν από τη θέση σε ισχύ των εθνικών μέτρων διατήρησης, είναι απόλυτη και αν, κατά συνέπεια, αφορά τη θέσπιση οιουδήποτε εθνικού μέτρου, συμπεριλαμβανομένης και της επαναφοράς χωρίς ουσιώδη τροποποίηση μέτρων για τα οποία είχε συναινέσει η Επιτροπή σε κατάλληλο χρόνο.

11 Η δεσμευτικότητα των διαδικαστικών κανόνων που προβλέπουν το παραπάνω ψήφισμα και η δήλωση πρέπει να κριθεί υπό το φως των σκοπών που επιδιώκει η Κοινότητα.

12 Σχετικά, πρέπει να τονιστεί ότι οι εν λόγω διαδικαστικοί κανόνες οι οποίοι, σε μια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από την έλλειψη εφαρμογής κοινής πολιτικής στον τομέα της διατήρησης των αλιευτικών πόρων είναι δεσμευτικοί για τα κράτη μέλη, αποβλέπουν στη συμμόρφωση με τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που το Συμβούλιο έθεσε με τα εν λόγω κείμενα.

13 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την παραπάνω απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 (Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 804/79), οι απαιτήσεις που είναι σύμφυτες με τη διασφάλιση από την Κοινότητα του κοινού συμφέροντος και του συνόλου των εξουσιών της, επιβάλλουν σε τέτοιες περιπτώσεις στα κράτη μέλη, την υποχρέωση να μη θεσπίζουν εθνικά μέτρα διατήρησης που αντιβαίνουν σε αντιρρήσεις, επιφυλάξεις ή όρους που θα μπορούσε να διατυπώσει η Επιτροπή.

14 Αντίθετα, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι καταρχήν δεν απαιτείται νέα διαβούλευση με την Επιτροπή στην περίπτωση που κράτος μέλος επαναφέρει, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, εθνικό μέτρο διατήρησης των αλιευτικών πόρων, το οποίο είχε θεσπιστεί προηγουμένως σύμφωνα με τις διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις που απαιτεί το κοινοτικό δίκαιο. Πάντως, η κοινοποίηση των νέων εθνικών μέτρων εξακολουθεί να είναι αναγκαία, ώστε να επιτρέπει στην Επιτροπή να πληροφορείται με ακρίβεια το ισχύον δίκαιο στα διάφορα κράτη μέλη.

15 Προέχει να παρατηρηθεί ότι στη δήλωσή του της 27ης Μαρτίου 1971, η οποία επισυνάφθηκε στα πρακτικά της συνεδρίασής του, το Συμβούλιο ζήτησε από τα κράτη μέλη, προκειμένου να αποφευχθούν σοβαρές διαταραχές, να θεσπίσουν, για το 1981, μέτρα ανάλογα με εκείνα τα οποία είχαν λάβει κατά τα προηγούμενα έτη.

16 Με τον κανονισμό 754/80 της 26ης Μαρτίου 1980 (JO L 84, σ. 36), το Συμβούλιο καθόρισε, για το 1980, σε μηδέν το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων ρέγγας στη ζώνη ΔΣΕΘ VIa· στις 18 Νοεμβρίου και στις 16 Δεκεμβρίου 1980, η Επιτροπή πρότεινε να καθοριστεί σε μηδέν το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων ρέγγας στην ίδια ζώνη για το έτος 1981.

17 Μόνο μετά την έναρξη της ισχύος των μέτρων του 1981 η Επιτροπή τροποποίησε, στις 12 Ιουνίου και 24 Ιουλίου 1981, τις αρχικές της προτάσεις, τις οποίες δεν είχε ακόμη αποδεχθεί το Συμβούλιο, που καθόριζαν το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων σε μηδέν για το ίδιο αυτό έτος, και πληροφόρησε στις 27 Ιουλίου 1981 τα κράτη μέλη ότι η τελευταία της πρόταση να οριστεί σε 65 000 τόνους ρέγγας το σύνολο των επιτρεπόμενων αλιευμάτων έπρεπε να θεωρηθεί ως δεσμευτική για τα κράτη μέλη (ΕΕ 1981 C 224, σ. 1).

18 Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, είναι δυνατό να υπάρξει περίπτωση κατά την οποία δεν μπορεί να διατηρηθεί σε ισχύ χωρίς ουσιώδη τροποποίηση ένα εθνικό μέτρο διατήρησης, το οποίο θεσπίστηκε προη-

γουμένως σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο: αυτό συμβαίνει στην περίπτωση κατά την οποία, από την εξέλιξη των διαθέσιμων επιστημονικών δεδομένων στον τομέα αυτό, φαίνεται ότι τα προηγούμενα μέτρα προστασίας δεν είναι πλέον απόλυτα αναγκαία για τη διαχείριση και τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Επομένως, εναπόκειται στις εθνικές αρχές να λάβουν την πρωτοβουλία να τροποποιήσουν την κανονιστική τους ρύθμιση, τηρώντας τους παραπάνω διαδικαστικούς και ουσιαστικούς κανόνες, για να την προσαρμόσουν στη νέα κατάσταση.

19 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, η άποψη αυτή δεν λαμβάνει υπόψη την αρμοδιότητα που εκχωρήθηκε στην Κοινότητα από την 1η Ιανουαρίου 1979 να θεσπίζει τα μέτρα προστασίας των βιολογικών πόρων. Επομένως, εναπόκειται αποκλειστικά στις κοινοτικές αρχές να διαπιστώσουν ότι οι προηγούμενοι κανόνες προστασίας δεν ανταποκρίνονται πλέον στα πρόσφατα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία και να λάβουν τα μέτρα που επιβάλλει η κατάσταση αυτή.

20 Λαμβάνοντας υπόψη τις προηγούμενες σκέψεις, πρέπει να δοθεί στο εθνικό δικαστήριο η απάντηση ότι η επαναφορά, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, εθνικού μέτρου διατήρησης των αλιευτικών πόρων, το οποίο είχε θεσπιστεί προηγουμένως σύμφωνα με τις διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις που επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο, δεν υπόκειται σε νέα διαβούλευση με την Επιτροπή.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και ο Procurator fiscal του Stornoway, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κυρίας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε το High Court of Justiciary της Σκωτίας με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 1981, αποφασίζει:

Η επαναφορά, χωρίς ουσιώδη τροποποίηση, εθνικού μέτρου διατήρησης των αλιευτικών πόρων, το οποίο είχε θεσπίσει προηγουμένως σύμφωνα με τις διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις που επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο, δεν υπόκειται σε νέα διαβούλευση με την Επιτροπή.

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στις 10 Ιουλίου 1981 οι ιδιοκτήτες δύο γερμανικών αλιευτικών, του «Hannover» και του «Kiel», κατελήφθησαν να αλιεύουν ρέγγα στις δυτικές ακτές της Σκωτίας. Συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν για παράβαση του West Coast Herring (Prohibition of Fishing) Order (κανονιστική πράξη περί απαγόρευσης αλιείας στις δυτικές ακτές) του 1981, το οποίο θεσπίσθηκε με βάση τον Sea Fish (Conservation) Act (νόμο περί προστασίας θαλασσίων αλιευμάτων) του 1967 (όπως τροποποιήθηκε) και που απαγορεύει την αλιεία στη ζώνη όπου συνελήφθησαν τα αλιευτικά. Στις 13 Ιουλίου, κατόπιν δίκης, οι ιδιοκτήτες των αλιευτικών καταδικάστηκαν και τους επεβλήθη ποινή, τα δε αλιεύματά τους δημεύθηκαν. Άσκησαν έφεση ενώπιον του High Court of Justiciary, υποστηρίζοντας ότι η κανονιστική πράξη (order) αντέβαινε προς το κοινοτικό δίκαιο. Το εν λόγω Court υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το ακόλουθο ερώτημα:

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.